

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 1746

Đàn - bà

MỖI SỐ 0310

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về:

La Directrice du
TUẦN-BÁO ĐÀN-BÀ
76, VIÊT - HÀ NỘI

BA THÁNG. . . 1\$30

SÁU THÁNG. . . 2,50

MỘT NĂM. . . 5,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT-BẢN NGAY THỨ SÁU — NAM THỨ 3 — SỐ 91 — 14 FÉVRIER 1941

CẢI NHAU VỢ CHỒNG

Tất cả mọi người đều hiền hòa vui vẻ với nhau trong ba ngày Tết. Nhưng đến ngày mồng bốn khi vẻ trang nghiêm long trọng của cái Tết đã tàn, khi người ta hết sợ « rông » nữa thì con quái « xích mích cãi lầy » lại giơ những nanh vuốt của nó ra. Trong nhà, cậu mợ bắt đầu cãi nhau. Thường thường cậu phải nhịn mợ, nhất là khi cậu mợ mới lấy nhau. Tình yêu mới nồng nàn dễ làm người ta thành đại lượng. Cậu sẵn sàng nhận hết cả phần lỗi về mình tuy thâm tâm cậu và cả mợ nữa đều công nhận người có lỗi chính là mợ. Nhưng đến khi cậu mợ đã ăn với nhau hai ba cái Tết rồi, thì... cậu có nhịn mợ nữa, cũng là vì cậu sắp đến giờ đi làm, hay cậu không đủ lời để đối đáp lại cái đức tính lắm điều của mợ.

Tuy vậy mợ chưa hẳn đã nắm phần đắc thắng đâu. Mợ lắm điều to tiếng thì cậu thâm trầm giận dai và cuối cùng, mợ phải làm lành với cậu trước, phải nhặt lấy phần lỗi về mình dù nhiều khi chính cậu là người có lỗi.

« Những cuộc cãi nhau giữa vợ chồng thường là đám muối mè vì cho tình ái, sau những cuộc cãi nhau, vợ chồng thấy yêu nhau hơn » Ai đã nói ra câu ấy thực lão võ cùn. « Khi những cuộc cãi nhau đến thì ái tình đi » câu

này mới thực là đúng bởi vì ái tình chỉ bền vững khi có sự hòa hợp thắm bằng trong gia đạo.

Chúng ta đừng mong đợi gì ở những cuộc cãi nhau giữa vợ chồng chút muối mè để điếm vị cho tình ái, tốt hơn, sau những cuộc cãi nhau, khi đã lành với nhau rồi, chúng ta hãy tĩnh tâm nghĩ đến cái nguyên nhân tại làm sao khiến cho hai vợ chồng phải nói với nhau những lời nặng nề để về sau nghĩ lại phải xấu hổ thẹn? Những nguyên nhân ấy thường trẻ con, vô lý lạ, không xứng đáng có cái kết quả đã xảy ra. Sau mỗi cuộc cãi nhau biết nghĩ lại thế là khá lắm, không khí gia đình chưa đến nỗi bị đầu độc. Khổ sở nhất là những gia đình mà cả vợ lẫn chồng đều ương như đĩ, lòng tự ái cùng xuẩn như nhau. Cậu nhất định bắt mợ phải xin lỗi trước, mợ nhất định bắt cậu phải xin lỗi trước, thậm chí có người vợ nằn nì chồng : « Ừ tôi nhận là tôi có lỗi, nhưng cậu cho tôi sung sướng một chút, cậu cứ xin lỗi trước đi. » Không biết cái lời xin lỗi phải van nài chồng mới được ấy, còn có gì là thú vị, êm ái cho lòng tự ái nữa? Ấy vậy mà cũng có người chồng nhất định không chịu « bỏ thối » cho đâu. Cái chi nam-nhi còn thi thố cả ở chốn buồng riêng nữa! Tôi ước ao rằng vợ chồng

Những cuộc vui gia đình

Những buổi chiều các bà mẹ và các bà chị có thể chỉ tay không để trước ảnh đèn tạo nên những cuộc vui, những trận cười cho lũ con, em, nhỏ tuổi

Này chú quạ
thu hình ngồi ngủ

Kìa anh mèo
ủ rũ dưới trăng

Đê già cái
cổ cao ngồng

Và nếu ta lại lấy mấy miếng giấy cắt theo hình dưới đây thì :

Hai anh
cãi nhau

Một ông Hàn

và người di ghê quái ác
của nàng tiên Bạch-tuyết

các bạn không đến nỗi thi gan với nhau như thế, tôi lại ước ao rằng các bà bạn của tôi không thuộc về cả hạng những bà vợ sau này. Những bà vợ tính nết cần cật, the the với đứa ở, soi bói chúng nó chưa đủ, còn the the, soi bói cả ông chồng, những bà vợ mà cái gì hơi khác ý một chút cũng coi là gai mắt không chịu được.

— Gớm, cậu rửa mặt xong mà cấm vắt được cái khăn mặt cho khô kiệt. Cứ để nước chảy tong tỏng ra thế này.

— Gớm, ông ơi là ông, giầy ông đi về ông không chùi cho, ông lê bần cả cái nhà tôi vừa lau.

— Người hay là ngòm có cái đưng tàn thuốc cứ gạt tung ra khắp nhà.

Tệ hơn nữa, soi bói chồng cả giữa những cuộc hội họp. — Cậu ăn nói hờ hênh lắm. — Hừ ! Cậu vô ý quá ! rượu rót cả ra áo rồi.

Ông chồng thấy mình như đứa bé con, sống dưới mắt nghiêm khắc của bà mẹ, vì những sự soi bói nhỏ nhặt ấy thường dẫn đến những cái lườm nguýt, những cuộc đấu khẩu giết chết hết ái tình.

Nếu chẳng may bạn thuộc về hạng các bà ấy, bạn nên đổi hướng cho những sự soi bói đi. Đáng lẽ để ý vào đôi giầy lấm bùn của chồng, các bạn hãy nhìn lên mặt chồng xem chàng đi về có đáng mặt mới không ? Đáng lẽ riết chồng vắt cái khăn không kiệt nước, các bạn hãy lẳng lẳng vắt lại rồi đi làm việc khác.

Xem tiếp trang 4

HỎI — Chồng tôi là một văn-sĩ. Chàng thường bỏ nhà đi suốt đêm luôn luôn và lại bình-thoảng hút thuốc phiện. Tôi khuyên con thì chồng tôi lại bảo rằng nghề-nghiệp của chàng bắt chàng phải sống thế, nếu tôi là một người vợ có ý thức và xứng đáng thì phải để cho chàng tự do. Tôi buồn lắm không biết thế nào? Có nên ngấm ngấm đau khổ để hy-sinh cho nghề văn của chồng tôi không?

Vũ

TRẢ LỜI — Bức thư thành thực, chất phác của bà làm cho tôi mến bà quá đi mất, và không muốn trả lời bà thành thực nữa sợ xúc phạm đến lắm lòng ngây thơ của bà. Nhưng không trả lời thực, lòng tôi lại ân-hận... Ông chồng văn sĩ của bà đã nói dốt đó. Cái nghề văn sĩ không có cấm người ta làm một người chồng tốt và cha tốt bao giờ, lại cũng không bắt người ta phải hút thuốc phiện phải đi chơi đêm dẫu. Huống hồ — xin lỗi bà — tôi lại ngờ rằng chồng bà không đúng hẳn là văn sĩ. Ông ta đã xuất bản cuốn sách nào lấy lòng chưa? Bà đã được đọc nhiều tác phẩm của ông chưa?

Nếu chỉ là văn sĩ bàng quơ, thì bà hy sinh vô ích lắm đó. Hãy kéo tai ông ở nhà và bảo ông rằng: «mình hãy ở nhà làm đầy đủ bốn phận người chồng của mình đã. Tôi tưởng cái sự nghiệp làm chồng ấy còn to hơn cái sự nghiệp làm văn của mình nhiều!»

HỎI — Lấy kẻ thất, nhưng không muốn lay trước bàn thờ vợ cả, và dằn bù lại, sẽ xá cho các con chồng khỏi phải lay mình có được không?

Chúc

TRẢ LỜI — Cái đó tùy sự điều đình riêng của nhà trai nhà gái với nhau. Nhưng tôi thấy rằng cái cử chỉ ấy của bà sẽ có thể làm cho người ta tưởng rằng bà bắt đầu khai chiến ngạo mạn với người đã chết, và bà từ chối cái chức trách làm nẹ thân yêu của mấy đứa con chồng chàng? Không bắt các con chồng lay mình làm kẻ mẫu, bà cần phải tỏ cho chúng và họ hàng nhà chồng biết rằng bà không muốn làm tủi chúng, chứ bà sẵn sàng yêu mến chúng lắm. Còn sự không lay trước bàn thờ vợ cả, bà cũng nên tìm một lẽ thích đáng mà giảng giải cho nhà chồng và chồng biết. Nhưng tôi nghĩ sao bà không dẫn đi một chút, và cái lay trước một cái bàn thờ có gì là phạm nhân cách mà lại tránh cho bà những lời bình phẩm lời thôi nĩa. Lay bàn thờ vợ cả mà không bắt các con chồng lay mình như thế càng tốt lắm.

CÔ SUZAME THANH LOAN Chỉ dẫu cô nói những chuyện ghen tuông cho cô nghe thì cô hãy bịt tai lại bảo chị dẫu rằng: «em còn con gái, không muốn nghe kể những chuyện ấy». Nói chuyện với người ta mà người ta không muốn nghe mình, lâu dần người chị dẫu sẽ thôi không nói nữa.

CÔ PAULETTE HOÀNG MAI (Tam Quan) Phải đợi vụ kiện ly dị ở tòa rồi khoát đã cô mới có thể làm phép cưới với người chồng khác hoặc ăn ở với người đàn ông khác được. Nếu ly dị chưa xong cô đã lấy chồng, cô sẽ mang tội với pháp luật. Người chồng cũ có thể kiện cô và trong vụ ly dị cô không được hưởng một quyền lợi gì cả.

Ô. VĂN HOÀNH VINH LONG. Yêu ai lấy người nấy là hơn, song trước khi lấy nên đến nhà thầy học cũ tạ lỗi và bày tỏ lòng mình.

Ô. TRẦN PHƯỢNG, NAM ĐỊNH. E rằng đang lúc yêu nhau sôi nổi, ông tính gấp chuyện hôn nhân cho mau mà

(Xem tiếp trang 11)

NGƯỜI ĐÀN BÀ KIỀU MẪU

Từ lâu tôi đã có ý muốn giới thiệu người đàn bà ấy với các bạn. Trong lúc này, những ý kiến về sự giáo dục người đàn bà đang hỗn độn. Chúng ta chưa có một nền nếp không cổ hủ quá, không phóng túng quá, một nền nếp mà những đức tính lưu truyền của các bà mẹ ta xưa với những đức tính mới của người đàn bà Tây phương đem lại, cùng hòa động hòa hợp được với nhau, thì sự phức tạp nên một người đàn bà kiêu mẫu, một người đàn bà xứng đáng của thời-đại, chẳng là điều ao ước thâm của bạn đàn bà chúng ta ư?

Chúng ta sẽ dựa theo người đàn bà kiêu mẫu ấy mà sắp đặt những hành vi, tư tưởng của chúng ta. Tôi xin nói trước rằng người đàn bà kiêu mẫu ấy không có những hành động cao siêu, tình tình khác người. Bởi vì một người đàn bà lý-tưởng của bất cứ thời đại nào, trước hết, phải dần-dị.

Tôi nên nói nốt rằng người đàn bà kiêu mẫu dưới đây không phải do óc tưởng tượng của tôi đào tạo ra. Tôi đã lấy mẫu ở một vị phu nhân khuê các của thành phố Hà-nội. Bây giờ thì các bạn theo tôi, ta theo rồi lại từng đoạn đời của người đàn bà kiêu mẫu ấy.

Thụy-An

HOA CÒN PHONG NHỤY

Năm ấy, cô Dung mới mười tám tuổi, đang là lưu trú học-sinh niên học thứ ba trường Nữ sư phạm. Chủ nhật nào cô cũng được phép ra thăm nhà và đáng lẽ như chúng bạn dùng cái ngày chủ nhật để đi dạo phố sông cho bỏ những ngày tù túng trong trường, cô đã cố gắng cả ngày chủ nhật cho gia đình cô gồm hai cha mẹ đã già và bốn đứa em.

Bước vào nhà, đàn em đã tíu tít vây quanh lấy cô, theo cô vào gian nhà giữa, rồi mẹ cô tay ngồi may vá. Cô đến bên mẹ và những tiếng hỏi han vẫn tắt, nhưng hàm bao nhiều thân ái dịu dàng, trao đổi giữa hai mẹ con. — Con đã về đây ư? — Mẹ ơi! Con đã về đây. Cô vừa nói vừa tựa đầu lên vai mẹ, bàn tay sẽ vuốt mái tóc đã hoá đám của bà từ mẫu. Những lúc ấy, cô hay nghĩ đến các bạn đồng học của cô, có nhiều người thường nói ra miệng rằng không thích gần «bà mẫu», chủ nhật phải giáp mặt «bà mẫu» giờ phút nào là khổ tâm trong giờ phút ấy. Cô thương hại những người bạn đó quá, họ không biết sự cảm

động êm êm làm cho cô vừa muốn mỉm cười vừa muốn rưng rưng nước mắt khi về thăm mẹ mỗi chủ nhật mà cô lại thấy mái tóc mẹ thêm vài sợi tóc bạc, đôi mắt mẹ lại cúi rạp thêm một chút trên ché áo cũ của các em.

Trái tim cô nhảy nhót lên, bất giác cô muốn ôm chầm lấy mẹ hôn tíu tít như người phương Tây thường biểu lộ bằng một tình thương yêu trong lòng họ, mà cô đã thấy trong các cuốn tiểu thuyết, trong các phim chớp bóng. Nhưng cô ngừng lại ngay, cô nhìn mẹ nghĩ, vui vui trong trí: «Mẹ sẽ bảo ta là hóa dại, là trẻ con. Mẹ chỉ biết những cách tỏ tình êm êm và yên lặng thôi».

— Nào hôm nay chị làm gì cho các em ăn nào? Nhưng làm gì thì làm chứ đừng làm các món bánh ta, chán chết» Cô mỉm cười, suýt các em, tay chỏ vào bà mẹ. Mẹ cô khéo léo về những món bánh mứt, nấu ăn theo lối ta lắm. Bà rất ghét những thứ bánh tây mà Dung học được ở trong trường. Đôi khi chiều con, ăn

(Xem tiếp trang 8)

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

Huỳnh đỏ mặt, gãi bù đầu, một triệu chứng của sự tức giận cực điểm, Huỳnh đập tay xuống bàn nói lớn:

« Xin mời ông ra ngay cho, tất cả tất cả, thế lực và vàng bạc ở trên đời không thể mua nổi một lương tâm, ông r ghe rõ chưa... »

Lão G. thần nhiên: « Ông làm ơn cho tôi gặp ông chủ nhiệm tờ báo này ». Huỳnh chưa kịp đáp thì một cánh cửa trong hé mở, người chủ nhiệm ung dung bước ra: « Thưa ngài, tôi là chủ nhiệm và tôi xin thành thực coi một lời cuối cùng với ngài rằng, ý kiến viên chủ bút của tôi là ý kiến tôi. »

Lão G. vung văng vò số bạc bỏ túi, nhét giấy vào cặp, sầm sầm bước ra, bỗng hần lùi trở lại, kêu « oái ». mũ thì văng xuống đất. Huỳnh và người chủ nhiệm chưa kịp đề lộ về ngạc nhiên thì một tiếng trong rêu sẽ nói:

— Xin lỗi ngài, tôi có việc vội.

Đã toan nôi cơn thịnh nộ, nhưng kẻ dụng đầu vào ngực mình lại là một cô con gái bé nhỏ, lão G. đánh cúi xuống nhặt mũ sầm súi đi thẳng, vừa đi vừa lầm bầm cái tiếng « bắt hủ » của viên đội Cambronne quát trong trận « Hoa-tiết-Lộ ».

Đồng thời tiếng khóc thút thít cũng văng vẳng, tiếng khóc của Ngọc.

— Thôi xin lỗi em, anh bận quá. Huỳnh vừa nói vừa vuốt ve Ngọc.

— Thứ bảy nào cũng bận. Làm em chờ sốt cả ruột. Các chị Lan, chị Bình, chị Tân, chị nào cũng về hết chỉ còn em là chẳng ai đón...

— Em ra một mình cũng được chứ sao?

của CÔ TRINH

— Cô Surveillante (cô giáo trông coi) không chờ ra.

— Thế sao em lại ở đây.

— Em trốn ra... chủ nhật sau chắc bị con-signe.

— Anh sẽ xin giúp.

Người chủ nhiệm tươi cười:

— Tôi cũng xin lỗi em, vì chính tôi giữ anh Huỳnh lại... Nào bây giờ ta đi ăn chứ?

— Em đi ăn nhân thế nhé? Ngọc còn giận:

— Em no rồi.

— Nào lại làm nũng nào. Đi.

Tiểu

Cả ba cùng bước ra. Huỳnh ghé tai hỏi người chủ nhiệm:

— Anh có tiền không? tôi chẳng còn đồng xu nhỏ nào cả!

— Mối!

Ngọc tươi cười:

— Em còn ba đồng đây, xin thết hai anh.

Huỳnh mừng rỡ: « em tôi giàu nỉ, ta có thể vững bụng rồi. »

Cả ba người vui vẻ đi đến tiệm ăn ở đường Bonnard, một tiệm ăn mà Huỳnh từ xưa thích đến ngồi nhất, vì đồ ăn đã rẻ lại rất tinh khiết. Truyện nở như cơm gạo vàng. Huỳnh đặc-chí đã viết song bài trả lời nên luôn luôn nói với người chủ nhiệm về vấn-

biết em quen anh — mua cho bà ít báo.

— Ông chủ-nhiệm đây, em hỏi ông, anh có biết gì về chuyện mua bán! Hình như 12\$ một năm — Huỳnh trả lời thế rồi quay lại người chủ nhiệm — có phải không anh?

— Phải.

— Không, bà giáo em không mua năm?

— Thế thì mua mấy tháng? Thôi cứ mua năm tôi xin tính giá riêng để bà giáo cô có cảm tình với cô, lúc

cô không thuộc bài... Tôi tính thế có phải không anh Huỳnh? Ngọc cướp lời:

— Xin đa tạ ông, nhưng bà giáo em không mua năm, mà cũng không mua tháng, bà định mua những số báo cũ...

— Thế thì rẻ lắm, báo cũ bán tính kilos chứ không tính từng số.

— Thưa ông thế một kilo ông bán bao nhiêu và 1 kilo thì được mấy tờ?

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh
hoa liễu, bệnh đàn bà

— Mười lăm su 1 kilo, có chừng 20 tờ. Bà giáo định mua nhiều hay ít ?

Ngọc mỉm cười : « Độ 100 kilos thôi ». Huỳnh la lên : « Mua làm gì mà nhiều như vậy ? Gỏi đồ à ? Gỏi đến bao giờ cho hết.

Ngọc tiếp :

— Mà chỉ mua những số báo gần đây thôi, chứ những số từ 2, 3 tháng trước không mua.

Người chủ-nhiệm ngạc nhiên hỏi :

— Sao vậy ! những số cũ cũng còn tốt lắm, không rách tờ nào...

— Đành rằng thế, song bà giáo em nói chỉ mua những số gần đây để dùng có việc. Huỳnh cho là lạ, hỏi Ngọc.

— Việc gì em !

Ngọc nghiêm nét mặt đáp :

— Nghe dân, nhà bà giáo em nhiều người, bà định mua về, bằm nhỏ ra cho họ ăn với cơm.

Cả Huỳnh và người chủ-nhiệm giương mắt hỏi :

— Thật à ! ăn cơm với giấy thì ăn làm sao ?

— Bà giáo em bảo, nhật trình của các ông sặc mùi nước mắm, ngày nào cũng dành tới 10 cột để đăng truyện nước mắm, nên chắc là nhật trình phải mặn, vậy mua nhật trình cho họ ăn với cơm vừa rẻ lại vừa tiện. Cả ba người cùng phá lên cười. Người chủ-nhiệm vỗ vai Ngọc : « Cô em hóm hỉnh lắm. Bao giờ cô ra trường, nếu cô không chê nghề viết báo, tôi xin mời cô giữ mục hài hước trong báo tôi.

Huỳnh thêm vào ; « riêng tôi xin nhường em chân chủ bút ».

Ngọc bẽn lẽn : « Tại em thấy anh Huỳnh và ông lúc nào cũng nói đến nước mắm... »

— Mà quên cả em một người đã có lòng tốt cho chúng tôi đi ăn chứ gì ! Vậy xin lỗi em việc khiếm nhã ấy.

— Anh Huỳnh chỉ nói vậy, em nào nghĩ thế.

Giữa lúc ấy, người loong-toong nhà báo tiến vào nói với người chủ nhiệm : « Thưa ông có ông Hội-Đồng T. đợi ông ở tòa báo. »

Người chủ-nhiệm giặt mình bảo Huỳnh : « Tôi lo dềnh quá, có một việc « sống chết mà quên » rồi ghé tai nói nhỏ : « Lão hội-đồng T. hẹn chiều nay cho vay 3000\$ để thứ hai đem trả cái traite ở nhà Bàng Đông-Dương. Họ dọa không trả họ thì họ tịch biên nhà máy in và cả đồ đạc ở nhà báo... Tiền giấy mình mua ba tháng trước ấy mà... »

— Nhớ rồi, nhớ rồi.

— Thế mà lại quên cuộc hẹn của lão hội-đồng mới chết ! Anh ngồi đây với cô Ngọc nhé. Tôi ra ngay. Hề có, xin thết lại cô Ngọc một vé cinéma tối nay. Người chủ nhiệm chưa khỏi ra cửa, Ngọc đã tíu tít bảo Huỳnh : « Chiều nay đi coi chớp bóng, anh nhé. Đã lâu lắm em chưa coi. »

Huỳnh ngần ngừ : « Nhưng khuya quá, em về trường sao được ? »

— Ừ nhỉ ! nhưng em muốn đi, mai về cũng được.

Huỳnh lắc đầu...

Ngọc phụng phịu : « Sao anh nghiệt thế, em ở ngoài một tối đã sao... ? »

— Thôi anh tính thế này. Tối nay em cứ vào trường rồi ngày mai chủ nhật có matinée anh sẽ cho em đi coi.

Ngọc không nói gì nhưng hai giọt lệ long lanh sắp sửa rớt. Huỳnh thở giải : « Anh có nghiệt gì ! Nhưng đi coi chớp bóng tối nay rồi em về ngủ đâu ? »

— Em ngủ ở buồng salon của anh, trên ghế Divan cũng được ! Kệ, em cứ đi ! anh không cho em đi thì em đi một mình.

(Còn nữa)

Cái nhau với chồng

Tiếp theo trang nhất

Nói ít chứ, người ta còn nghe ra, động một chút cũng the thé lên, cũng giậy khon giậy ngoan, người chồng câu kính càng làm những sự vô ý.

Khi cãi nhau cũng vậy, kẻ nào nói nhiều nhất, kẻ nào to tiếng nhất không bao giờ là kẻ đắc thắng. Cái nhau với người ngoài hay vợ chồng cãi nhau cũng vậy, kẻ nào điềm tĩnh nên được cơn giận dữ, kẻ đó nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Và lại, khi mình đã tự biết mình là phải — khi cãi nhau ai lại không nhận phần phải về mình — thì cần gì phải tranh biện đến hai năm rở mười, cần gì một lời xin lỗi của một người đối phương khi người đối phương ấy lại là chồng mình. Người vợ khôn ngoan không bao giờ để cho những sự tranh biện cãi lý với chồng trở nên những cuộc đấu khẩu tầm thường.

Coi thấy ông chồng sắp nổi xung, bắt nã, người vợ đã đi trước những lời gay gắt ấy và lấp liếm cho mau bằng những cái hôn nồng ấm. Cán phương ngôn « chồng giận thì vợ làm lành, miệng cười hơn hờ rắng anh giận gì » chẳng phải để làm mất nhân cách bạn đàn bà chúng ta đâu. Trái lại nó tỏ một ý muốn mạnh mẽ và tốt đẹp trong linh hồn chúng ta, ý muốn sự hòa hảo chung cho hai người hơn là sự kinh địch ích kỷ hẹp hòi cho riêng mình. Tất cả nghệ thuật của người đàn bà biết cãi nhau với chồng là vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, vẫn ra bộ nhường nhịn, nhưng kỳ thực — có các ông chồng làm chứng đấy — cuối cùng chúng ta vẫn được chồng phục thù.

THU LINH

CHO' I mà HOC

Làm thế nào trẻ em nhận được mặt chữ và thủ công khéo ?

MUA CHO CÁC EM MỘT HỘP

ABÉCÉDÉ

CÓ ĐỦ CÁC NÉT LÀM BẰNG BÌA GIẤY, MÀU TƯƠI, CÁC EM SẼ TỰ GHÉP LẤY CHỮ VÀ LÀM THỦ-CÔNG THEO CÁC KIEU VẼ CỦA HỌA-SĨ PHẠM-THỨC-CHƯƠNG

Một hộp 1\$00

— Cước 0\$20

Librairie **VĂN-LÂM**

33 Boulevard Francis Garnier. Hanoi

BẠN CÓ PHẢI LÀ NGƯỜI KIỂU CÁCH KHÔNG

Những người kiểu cách thực đáng ghét. Hình như nếu họ ăn ở dãn dị như mọi người chung quanh họ, thì họ lấy làm xấu hổ lắm. Mỗi mỗi họ đều muốn có vẻ đặc biệt cầu kỳ. Khi làm công việc với ai hay khi giao thiệp với mọi người, cả những người thân nhất của họ, họ cũng làm bộ ta đây kẻ giờ, tạm bỏ cái địa vị cao quý của họ để đoái hoài tới mọi người. Các bạn thử nghiệm một chút nét nết những hành vi xem các bạn có phải là hạng người

kiểu cách như họ không? Hãy trả lời rất chân thật những câu tự hỏi sau này và mỗi câu đáp: Không thì ghi 0; thỉnh thoảng cũng có, ghi 3; có hẳn ghi 5. Cộng lại nếu dưới con số 20, bạn thực là một người giản dị đáng mến, trên 20 đến 45, bạn bấy mau mau tu sửa kéo bị người ta cười là róm. từ trên 45 đến 70, thôi thế tôi không dám nói gì bạn nữa, bạn thật là một người kiểu cách khả kinh vậy!

- 1) Khi trò chuyện với ai về những vấn đề tầm thường nhất, bạn cũng có hay dùng những danh từ đại ca sa, hoa mỹ để lừa người ta không? . . .
- 2) Đi ra đường bạn có đi lấy dáng cho mọi người phải chú ý đến bạn không? . . .
- 3) Nếu có việc với kẻ dưới, bạn có tỏ cho người ta thấy rõ sự cách biệt giữa địa vị của bạn và người ta không? . . .
- 4) Nói năng cái gì bạn có cố ý nói to, dẫn từng tiếng để cho người xung quanh phải để ý nghe bạn không? . . .
- 5) Có phải bạn chỉ thích giao du với những người giàu có hay danh giá thôi không? . . .
- 6) Bạn có luôn luôn khoe khoang nhà cửa bạn sang trọng, cách tiếp khách của bạn lịch sự hào phóng không? . . .
- 7) Bạn có hay phô trương rằng những quần áo phục sức của bạn đều ở các nhà buôn, cửa hiệu to lớn, — nhưng chính thực nhiều khi bạn đã mua ở cửa hàng nhỏ nhất — không? . . .
- 8) Khi nói đến một người danh giá lớn mà bạn cũng như mọi người ngồi đấy, chỉ biết tiếng, bạn có khoe âm ỉ lên rằng phần bạn, bạn rất quen biết với người danh giá lớn ấy không?
- 9) Ăn uống ở nhà ai, bạn có bao giờ kêu rằng: « món này phải đủ vị tôi mới có thể nuốt trôi được » không?
- 10) Gặp ở nhà bạn quen một người khách của chủ nhà giới thiệu với bạn, bạn có tỏ ý rằng chịu làm quen với người khách ấy là bạn chỉ cốt chiều lòng người bạn của bạn không? . . .
- 11) Người ta nói một chuyện có duyên đến đâu, nhưng bạn thì bạn chỉ cho là một chuyện « nghe được » phải không?
- 12) Bất cứ một nhân vật nào, một vấn đề nào, bạn cũng thích bình phẩm, chỉ trích phải không?

- 3) Gặp ai trước khi làm quen với người ta, có phải bạn chỉ ngắm soi áo quần cử chỉ của người ta thôi, không?
- 14) Nếu ở chỗ đông người sang trọng có ai gọi bạn một cách thân mật, bông đùa trẻ con với bạn thì bạn lấy làm cau kính lắm, phải không? . . .
- 15) Phải đi chung với người nhà hay bạn bè ăn mặc sướt sỏ hơn bạn, bạn lấy làm khó chịu lắm phải không?
- 16) Dầu không hiểu gì về mỹ thuật bạn cũng hay mua những tác phẩm mỹ thuật để trưng rằng bạn là người có khiếu thẩm mỹ phải không?
- 17) Vào tiệm ăn thấy đông người có phải bạn chỉ gọi những món ăn đắt tiền, dù những món ấy bạn không thích, không? . . .
- 18) Ai mời uống nước có phải bạn chỉ nhắm đầu lưỡi, tay cầm theo thớt chiếc tách thôi không?...
- 9) Có phải ai giúp bạn việc gì bạn cũng cho như là bạn có quyền được hưởng sự giúp giúp ấy?...
- 20) Bạn có yên trí rằng đời bạn là để làm những việc oanh liệt không?... C. T. (Theo CONFIDENCE)

Trả lời đẹp

CÔ THÚY HẢO HANOI. —

Ngón tay chỏ và ngón tay giữa chạm lại miết lên chỗ nét nhăn từ mép trở ra má. Bôi Crème antiride hoặc lòng trắng trứng gà đánh nổi. Phải kiên nhẫn, lâu mới có kết quả.

BÀ HUYỀN NHATRANG. —

Sao lại dùng vaseline? Huile de ricin mới phải, nhưng dùng lâu mới có kiến hiệu.

Bà thử rửa bằng nước có pha eau oxygénée xem, ngoài thứ đó ra không khỏi thì là đã thành tật rồi.

CÔ TRẦN CHI THÁIBÌNH.

— Thuốc đó hết rồi, muốn gầy đi phải kiêng ăn những đồ mỡ, ngọt, hoa quả nhiều đường bột như đã chỉ nhiều lần rồi.

Chỉ có tập võ là không hại nhưng phải biết cách tập và phải kiên nhẫn hàng năm sáu tháng, một năm mới có kết quả. Có đánh má hồng thì đánh giải xuống má và gần ở mũi, trông má sẽ nhỏ đi.

CÔ B. THAN THANH-HÓA

— Cô nên thôi dùng thứ thuốc đó đi. Những thuốc bôi mắt bao giờ cũng có chất cay hại mắt lắm. Cô nên điều trị hai con mắt, chườm rửa bằng nước muối hay pha chanh.

Có một thứ fard liquide thay cho kem phấn. Cô đừng lầm rằng kem bôi để cho trắng da. Công dụng của kem là giữ cho da khỏi bị dát bởi mưa, nắng, phấn, và để giữ phấn mà thôi.

THẰNG KHẠ MÚ

TRUYỆN NGẮN

của VÂN-ĐÀI

Khi lên đến Honeisai, nhà tôi phải ở ngay trên đỉnh đồi, một cái đồi cao và dài, đứng trên đồi có thể trông bao quát tất cả cảnh vật chung quanh. Tôi lấy thể làm mãn nguyện lắm. Đằng sau nhà, một rừng trúc lác nào cũng xanh xanh, mỗi cơn gió đưa, những cành trúc yếu la đà, lá xuống tận đất, trông lão đảo say sưa, như người con gái đương mùa một điệu múa lạ lùng, ngồ ngổ. Trước nhà là sông Mê-kông, dòng sông lúc nào cũng chảy siết, như lời kéo, rủ rê cảnh vật trên thượng lưu phải trôi theo với mình một lượt. Cạnh sông mấy cây dừa cao và thẳng, sà những tàu lá thưa và giải, trông yếu điệu, dịu dàng và có vẻ tình tứ. Thỉnh thoảng một chiếc thuyền chầm chầm sang sông. Dăm ba con chim trời in bóng đen đen trên nền mây trắng, xa trông chỉ thấy một hàng cánh cong liên nhau, cánh mỗi con hình như hai cái lông mày vòng nguyệt to và dài khít lại.

Những rừng núi lơ mờ ở xa, nhiều ngọn cao thấp, viền lên nền trời, một giải lụa tím đen, chỗ trời lên, chỗ sụp xuống, như một hàng răng cửa để ngược. Cảnh vật lúc nào cũng êm đềm, nhẹ nhàng như ru người ta vào cõi mộng. Thật là một cảnh phù hợp với tâm hồn tôi, tôi say sưa trước cảnh thần tiên ấy. Nhưng đó chỉ là phần tinh thần. Còn phần vật chất thì phiền lắm.

Nhà ở trên đồi cao, sự sống của mình cái gì cũng bị thiệt hại. Nào là đi chợ trưa, hết đồ ăn, lại nạn củi nước, ai

tha từng bó củi lên trên cao, ai gánh từng gánh nước, đi từ dưới suối lên ngọn đồi? Người ở tôi đem bên ta sang đều khoan tay trước sự vất vả ấy.

Cái vấn đề nước, một vấn đề khó nhọc nhất, một ngày không có nước là đủ thấy sự nhem nhuốc, lấm than rồi.

Tôi bèn mượn một người thợ máy đi tìm hộ cho một người ở. Bác thợ máy là người Lào, tiếng Annam giỏi, bác lên giọng chán đời bảo tôi rằng :

— Người Lào không đi ở đâu, bà có tiền mấy họ cũng chẳng ở. Nếu bà có cần người, tôi có thể thuê hộ cho bà một thằng Kha-Mú — Thằng Kha-Mú là thằng gì, nghe tên nó có vẻ ghê sợ lắm.

— Ấy là cái tên nó thế, cái giống nó làm việc nặng giỏi lắm, về việc nước nói bà không cần phải lo.

Ngày hôm sau, đương buổi trưa, tôi nghe như có tiếng

người nói ngoài sân, tôi nhìn ra thấy bác thợ máy đưa lại trước nhà tôi ba người Mán áo xanh, trông như Mán ở Thượng du vậy.

Bác ta bảo tôi chọn lấy một người trong ba người này. Lẽ tất nhiên là tôi chọn một người khỏe mạnh và có vẻ

mới phải. Từ đấy tôi cứ giao cho nó một ngày bảy gánh nước, còn cơm nó ăn, tôi đã bảo cho người nhà thổi sồi (nó không ăn cơm) cho nó và bữa nào cũng san riêng cho nó vài món đồ ăn.

Cách hai hôm sau tôi xuống bếp vào lúc nó đương ăn cơm, tôi không trông thấy bếp cho nó thức ăn nữa. Món ăn của nó hôm ấy chỉ là mấy miếng măng ở chợ người ta luộc sẵn, mà lại là một món ăn rẻ nhất ở đường rừng và một bát đồ nhúng muối với ớt. Tôi gọi anh bếp lên mắng và cấm từ sau không được khinh bỉ nó, mặc dầu nó là người mán thổ.

Anh bếp sùng sốt nói :

— Có phải con không cho nó ăn đâu, bao nhiêu thức ăn bà bảo mức cho nó, nó không ăn, hôm qua con cho nó ăn sốt ba-ton-nét, nó kêu (mặc). (1)

Từ đó tôi cứ cho tiền nó mua đồ ăn riêng : nhưng từ đó tôi trông thấy nó có vẻ buồn lắm. Ngày nào cũng vậy, ngoài việc gánh nước tôi thấy nó ngồi thờ người, nhìn ra rừng cây sau nhà, với một vẻ mặt buồn thảm, như nhớ nhung, mong mỏi một vật gì. Hai con mắt nó lơ lơ, thờ thẩn, ngu không biết bao nhiêu nỗi ảm đạm, xa xăm, bao nhiêu điều mệnh mang, bi ầu.

Tôi mượn người hỏi nó :

— Có ốm không ?

— Không ốm.

— Có phải công việc nhiều, mày không chịu được không?

1, Hồi lắm

Tiếp theo trang 10

CÁC BẠN CÓ BIẾT?

Tai ta có từ 12 000 tới 30 000 những sợi gân nhỏ li ti căng thẳng như giây đàn dùng để đón tiếng động bên ngoài và để báo cho thần kinh hệ biết tiếng đó là tiếng gì, ở đâu lại.

Bộ xương người đầu lớn nhỏ đều có 208 chiếc xương, không hơn không kém.

Trong thân thể ta có 5 6 lít máu. Nhưng trong một ngày có 10.000 lít máu chạy qua phổi ta.

Trái tim ta đập (trống ngực) 2.500.000 cái trong một năm.

Mỗi một ngày ta nuốt hoặc nhổ ra 1 lít nước bọt (nước miếng).

Mỗi người lớn hít vào phổi 18.864 lít không khí trong 24 giờ.

Ruột ta giải mười thước.

Xương đùi ta có thể chịu được một sức nặng 1.000 kilos không gãy.

Bức Thư Nhắn Bạn

Các bà chị.

Em, Mỗi kỳ mẫu nguyệt khai-hoa thì bà Đờ lại bảo nhà em cứ mua RƯỢU CHỒI HOA-KỶ mà soa cho em tốt lắm, xem ra tốt thật, vậy em có mấy câu thơ nôm dưới đây để giới thiệu các bà chị mỗi khi ở-cũ cũng nên dùng.

Nhắn các bà tới kỳ ở-cũ,
Muốn tốt tươi nên giữ mẫu da
Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên soa,
Dung nhan sẽ thấy嫩 hơn xưa,
Vừa dần huyết lại vừa răn cốt,
Vẻ đoan-trang đẹp tốt dễ trông,
Ngày xuân càng được sắc hồng,

Càng tăng màu thắm càng
Đẹp 'ấm yểu
Đào thị Hồng-Loan

Mắt con chuẩn chuẩn có tới 20 000 mặt (facette) khác nhau.

Giấy điện thoại của nước Pháp dùng trong thời bình dài đến 8.632 000 cây số, nghĩa là giải gấp 22 lần khoảng xa từ trái đất ta ở lên mặt trăng.

Nếu ta lên cao 15.000 thì ta cứ nhỏ nước bọt (nước miếng) vào mặt kẻ thù hẳn cũng sẽ bị thương nặng vì nước miếng ra khỏi miệng ta sẽ rắn chắc như hòn bi đa bởi ở nơi thượng tầng không khí ấy lạnh 70° dưới 0°

Bánh cà chua

1 cân bột nếp tốt rã kỹ, giã thật nhỏ mịn.

1 quả gấc thật to thật chín hoặc 2 quả gấc nhỏ (gấc nếp). Bóc gấc lấy ruột chọn với bột nếp đã rã thật nhỏ. Nhặt bã gấc ở bột ra, cho gấc vào một cái soong với 1 bát nước và 10 lạng đường. Đun sôi kỹ tan đường, nước còn sánh sánh mang đồ vào cối lên cùng với bột nếp lúc trước. Rây thêm vào cối bột đó 4 lạng bột rong hay sắn tàu thật tốt.

Đổ nước đường vào mà lên. Đồ dần thông thả, khi nào bột rẻo sờ không rính tay thì được. Hết bột còn khô quá thì đun nước sôi mà vậy dần dần vào.

NHÂN BÁNH.— Hai bát rượu đồ xanh xay rồi, ngâm, dãi kỹ, đồ lên, dãi nhỏ, nắm

Quốc trưởng Hitler không bao giờ hút một điếu thuốc lá và Hitler đã đuổi thủ tướng Schunigg (cựu thủ tướng) Áo ra khỏi bàn giấy vì ông này hút xì gà trước mặt quốc-trưởng

Mussolini sợ vợ, không bao giờ dám đi ăn cơm với bạn ở một khách sạn nào nếu không phải là một bữa tiệc có tánh cách ngoại giao.

Ở Hà-Lan (Hollande) ai giết con chim sẻ sẽ bị ba tháng tù.

Dân Việt - nam hiện giờ là dân sướng nhất, có tiền muốn ăn mặc gì cũng được, trong khi ở Pháp mỗi đứa trẻ một tuần, nhật mới được hai viên đường người lớn không được ăn quá 400 grs. một ngày, ở Anh một gia đình 6 người 2 tháng không được ăn quá một hộp bơ (beurre), ở Ý mỗi người không được ăn quá 1 lạng thịt một ngày, ở Đức nhà có khách cũng không có phép giết 2 gà.

lại và thái cho thật nhỏ tơi, 10 lạng đường tây thắng thành châu, chọn đồ vào sào thơm. Nguội nguội rồi, cho vào đó chút nước hoa, viên đậu lại to bằng quả táo.

— Bột gấc nặn tròn bằng quả táo lớn, ấn dẹt xuống, dàn mỏng theo hình bầu dục. Cho viên nhân vào gấp lại cho tròn và vẽ nhân đi. Lấy tăm, một đầu vót mỏng mà khía, cho khe bánh nhỏ và sâu như khía quả cà chua. Lấy một quả cà chua tây tròn trặn khía múi đẹp, làm mẫu mà khía theo.

TẨM CÀ CHUA. — Lá mảnh công đã vắt lấy nước, hoặc dần tiện hơn lấy phẩm lục trộn với chút phẩm vàng pha vào nước lã, đổ vào 1 lạng rượu bột nếp, lên kỹ, đổ bột thì bỏ ra vẽ thành những sợi nhỏ. Đặt ba sợi chéo lên quả cà chua theo như tai quả cà chua thật. Lấy một chút nữa vẽ thành cuống cắm vào. Cho vào quả hấp, hấp cách thủy, độ 20 phút, bột trong thì bỏ ra. Quả hấp phải lột lá chuối bôi mỡ. — Bánh nặn nhỏ ăn tiện và coi xinh hơn.

NGỌC DIỆP

HÃY ĐÒI CHO ĐƯỢC

HÁN VĂN

TỰ' HỌC

của ông Nguyễn - văn - Ba sinh viên trường thuốc năm thứ sáu, mới có thể :

- 1) Học chữ nho lã một mình được.
- 2) Học sẽ thành tài trong 6 tháng (6 quỳên)
- 3) Biết rõ cả tự nguyên (étymologie), văn phạm (grammaire) thành ngữ (expression) và các điều cần biết trong hán-học xưa nay.

Giảng nghĩa rất rõ ràng minh bạch chưa có phương pháp nào hoàn toàn bằng

Quyển I giấy 120 trang có 32 trang tranh vẽ, bán gần hết (1\$00, ở xa thêm 0\$20 cước phí.)

Sắp ra quyển II, vì gặp lễ Noël, tết Tây và tết Ta, thợ nghĩ nhiều thành ra trễ ít lâu, xin đọc giả miễn trách.

TỔNG PHÁT HÀNH :

Imp. MINH TRÍ

58 — Rue des Graines — 58
HANOI

chò' con

... Chiều nay nữa, khi ánh vàng bảng lảng,
Chim cùng đàn riu-rít gọi nhau về;
Khi mây trời đoàn-tụ, nhẹ nhàng đi,
Một bóng gầy lại hiện trên đường vắng.

Gió chiều lạnh làm run làn tóc trắng;
Gậy tre già lầy-bầy ở tay run.
— Cả không-gian như lay-lắt u-buồn
Vội tuổi tác mong chờ trong bóng xế —

Mắt mờ, đục vì bao lần cạn lệ
Có ngóng nhìn trong những bụi mờ bay
— Hay, biết đâu, đang cố lục chân mây —
Hình chàng trẻ oai-hùng trên cật ngựa.

Một buổi sáng tiễn đưa, ghi trong dạ,
Một chút buồn với một chút kiêu căng...
Rồi bao năm đem một mối yêu thương
Theo gỏi bước con đi trong mộng tưởng.

— Chàng trai ấy vẫn biết rằng hùng tráng
Nhưng, với bà, vẫn non nớt thơ ngây,
Vẫn còn cần ve-vuốt của bàn tay
Rần reo, yếu, những khi hôn chán nản —

Lòng tràn ngập một nhớ nhung vô-hạn,
Đề chiều chiều, chống gậy ngóng chờ con...
Và lo-âu, và hi-vọng bồn chồn
Làm sáo-dộng tim già bao phút nữa...

Chiều nay nữa, đã bao chiều dòng dãi,
Bóng lưng còng thê-thảm, tựa màu tang
In đậm hình cần cõ giữa màn sương
Như pho tượng « Mong chờ » tro gan đới...

— Người con quý biết bao giờ trở lại ! —

cô HỒNG THU
(Thanh-hóa)

Người Đàn-Bà kiên mẫu

(Tiếp theo trang 2)

một hai chiếc bà vắn kêu nó không có vị thanh như bánh ta. Nghe mẹ bình phẩm, Dung chỉ mỉm cười khoan dung. — Tuổi mẹ ta là cái tuổi cổ chấp, rồi bằng tuổi mẹ ta, ta cũng cổ chấp thế thôi.

Thấy các con háu bánh tây hơn, mẹ Dung chỉ lo rời các món bánh mứt ta đến bỏ quên cả, nên bà muốn lưu truyền cái khéo léo lại cho Dung. Cô vui về học, chẳng phải chỉ vì muốn chiều mẹ, nhưng còn để thỏa mãn cái lòng ham biết rất mạnh mẽ trong lòng cô. Cô đem hết sức chú ý nòng nân mà học mẹ làm bánh cũng như cô đã hết sức chú ý nghe những lời giảng giải của các bà giáo. Tâm tính người thiếu nữ ấy không chịu biết cái gì lơ mờ, nửa chừng cả, cái gì cô cũng muốn thấu đáo triệt để, muốn rằng khi thực hành thì nó phải hoàn thiện, hoàn mỹ. Buổi học làm bánh với mẹ cũng vui như buổi học đàn của cô ở trường, có phần lại vui hơn nữa, vì những lúc đạo đàn chỉ một tấm lòng cô rung chuyển ttanh thú với điệu đàn, chứ bây giờ mỗi lúc mang một khay bánh trong lò ra cô lại gặp những cặp mắt háu ăn của các em cô ngời sáng lên, vẻ mặt của mẹ cô hân hoan tỏ ý bằng lòng. Cô khe khẽ hát ! Chao ! cái vui càng thấm thía khi quanh mình mọi người đều vui chung với mình !

Trưa thì thầy cô về. Sáng chủ nhật nào ông cũng đến trại một người bạn, câu cá. Bản tính vốn yên lặng, ông không thích cho đứa con nào đi theo. Ông thường bảo các con ông không đứa nào bết cái thú hồi-hộp lúc chờ đợi cá cắn câu. Chỉ có Dung lúc chưa vào học trong trường là ông cho đi theo mà thôi. Vì Dung đã yên lặng ngồi bên cha hàng giờ mà không hề sốt ruột, không hề nghịch ngợm sang cái khác. Dung lại biết mắc mồi khéo léo và biết cả

chọn mồi tốt nữa. Dung đã câu được nhiều con cá to, giắt cần rất đúng nên cha càng yêu lắm, thường bảo : « con bé này có ý tứ, hay nên nhận quan sát, rồi thì cái gì nó cũng làm được. » Nhưng thấy con, cái gì cũng nhia nhận, cũng hỏi, ông lại đâm lo sợ sôi hồng hồng không, cái gì cũng biết mà rồi chẳng làm cái gì nên thân. Thời gian đã trôi, lòng lo sợ của ông, Dung đã làm cái gì thì làm hăm hở và thật đến chốn đến nơi.

Bây giờ tuy nhớn rồi, Dung vẫn là bạn đi câu của cha. Cô không theo cha đi câu nữa nhưng mỗi trưa chủ nhật, suốt bữa cơm, Dung ngồi nghe cha nói chuyện đi câu với cái vẻ rất hiểu biết và rất lấy làm thú vị. Dung mượn trớn những con cá cha câu về và chính tay cô sửa soạn biến những con cá ấy thành các món nhắm rượu ngon cho cha !

Một buổi chiều chủ nhật trước khi sửa soạn vào trường. Dung đang giảng bài học cho đứa em út, thì mẹ cô từ nãy vẫn yên lặng ngồi uống nước với cha cô, bỗng cất tiếng nói : Hay là Dung ạ, con xin thôi học đi ở nhà giấy đồ trông nom các em.

Cô ngạc nhiên, cô không bao giờ nghĩ đến sự cô phải thôi học nữa chừng, cô tưởng suốt đời cô, cứ mãi mãi là nữ học sinh, để hưởng những ngày chủ nhật êm đềm ấm cúng thế này. Nhưng cô không đề lộ về ngạc nhiên của cô ra lời nói, cô nhìn cái dáng mặt mỗi của mẹ, nhìn lũ em đang tuổi tình nghịch, cô đáp lại mẹ ôn tồn : Vâng mẹ cho phép con nghĩ đã, tuần sau ra, con sẽ thưa với mẹ.

Cha cô sợ rằng cô tưởng mẹ cô bắt buộc cô thế nào cũng phải thôi học, vội vã nói :

— Con học nữa hay thôi học ở nhà đỡ mẹ con là tùy ý con, chứ thầy mẹ không bắt ép.

(Còn nữa)

Đôi giày kinh

Tết năm nay, người ta thấy những đôi giày kinh đủ màu sắc xuất hiện dưới chân các bà đứng tuổi, các cô thiếu nữ và cả các em gái bé nữa, nhiều hơn mọi năm. Người ta bảo đây là tại giày da cao giá. Nhưng tôi cho rằng càng ngày các bạn gái càng nhận thấy vẻ đẹp cổ kính của đôi giày kinh và nhận thấy rằng vẻ đẹp cổ kính ấy rất thích hợp trong những ngày lễ - nghỉ long-trọng như ngày Tết.

Bởi vậy cái một giày kinh tự nó xuất hiện, chứ không phải nó là kết quả của một nguyên nhân kinh tế nào. Ta phải trả lại nó cái danh dự ấy. Một sự nữa chứng tỏ thêm cái danh dự ấy của nó xứng đáng thật, là chính nhiều đôi giày da năm nay đã đóng phông theo kiểu nó,

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay nổi hợp trong ngực, trái tim nhẩy mạnh, không ưa tiếng khoa động, hoặc làm như tưởng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày hay quên hay lảng trí. Đêm ngủ không thẳng giấc, hay giật mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị — Tối đi ngủ uống 1 hoàn HI DI NINH THẦN HOÀN số 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phục, hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong mịch mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông, đón bà đều dùng được.

Giá mỗi hộp 0\$80 có bán tại Chi cục Saigon: 229 Rue d'Espagne, Hanoi: 86, rue du Coton

THUBAUMOT

để bằng phẳng và thật dày từ mũi xuống gót, y kiểu đế giày kinh, chỉ cái mũi giày còn giữ nguyên kiểu mũi giày « mule » thôi. Vá đóng bằng liège nhẹ bọc da, những đôi giày da theo kiểu giày kinh ấy cũng nhẹ nhàng không kém gì giày kiuh thực hiện.

Sự ấy làm tôi lo sợ cho tương lai của đôi giày kinh nếu những người chế ra nó, không nghĩ cách nào cho đế giày được bền chắc hơn, đừng bao giờ vỡ, bửa gót ra ở giữa đường, khi vấp mạnh, thì những đôi giày da đóng theo đế giày kinh bây giờ chỉ sửa đổi lại cái mũi thêu thêm hình con phượng, cánh hoa là các bạn gái đã có những đôi giày kinh toàn da, thực bền và nhẹ nhàng.

Điều lo sợ ấy có thể thực hiện lắm được, vì cùng với một giày kinh thực hành, tôi thấy tết năm nay nhiều bậc phụ nữ có tiếng trang nhã đã trở lại một giày thêu cườm sắc sỡ bấy tám năm về trước.

Lâu rồi, không được thấy những đôi giày ấy, giờ ngắm lại tôi thấy nó có một vẻ đẹp trang trọng vô cùng, vẻ đẹp ấy càng tôn lên khi tôi nghĩ đến những thiếu nữ yêu kiều dung công hàng tuần, hàng tháng trước chiếc khung thêu, chọn lựa từng hạt cườm, từng màu sắc để thêu lấy những đôi mũi giày tuyệt mỹ. Nhờ thế, đôi giày thêu càng thêm vẻ đàn bà không đến nỗi vô duyên tẻ lạnh quá như những đôi giày mũi trơn, chúng ta quen đi mấy năm sau này, toàn

do các bác thợ khéo khéo làm ra. Cái ý thích những mũi giày thêu sắc sỡ ấy sẽ đánh đổ cái do dự cuối cùng của những người muốn dùng giày kinh mà lại sợ nó có vẻ hoa hoét quá! Và năm nay biết đâu, các bạn nữ, thay vào những thiếu nữ đàn áo lạnh lại chẳng là những thiếu nữ thêu mũi giày cườm. Nhà văn ta lại có thêm một đầu đề cảm hứng.

Nhưng chúng ta hãy quay về đôi giày kinh thực hiện của chúng ta. Nó đẹp thật nhưng không phải ai mang nó cũng đẹp đâu. Những bàn chân to, thô kệch xin hãy nhìn cái thú đi giày kinh. Người chế tạo ra giày kinh đã vô tình không nhớ đến những bàn chân khác thường họ quen tập thể dục nhiều, hoạt động nhiều, chân đàn bà bây giờ to hơn trước.

Giày đóng hàng loạt như giày kinh phải đóng thêm một hạng đại, mới đủ cho sự cần dùng. Nhưng dù có hạng giày kinh đại nữa, những bạn có chân to cũng chẳng nên dùng, cái mũi bè bè, cái gót « thật thà », hai cái lườn giày không thể nào ăn giao hộ những bàn chân to, như đôi giày mang cá lấu lỉnh kỉnh, và giày kinh mũi vuông to trông mất cả đẹp.

Ấy vậy mà tôi thấy nhiều chị chân to cũng cố nong vào đôi giày kinh, trông dằng đi chật chưỡng như chỉ định tuột giày. Nhiều chị chân nhỏ, đi giày kinh rất đẹp, nhưng chị đã đi nó trong những lúc có việc vội vàng hay sao ấy, chị bước mạnh, bước nhanh, giày chúi mũi về đằng trước trông hay đảo đẽ. Đi giày kinh, dằng đi phải dịu dàng, thong thả thì mới thích hợp.

Điều này nữa, các bạn nghĩ thế nào về một thiếu nữ cắt tóc ngắn, mặc áo veste, trông như đầm nhưng chân lại đi giày kinh? cô|Thủy

SÍCH BẠCH ĐÁI HẠ

Ta thường gọi là bệnh khí hư rất nguy hiểm nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60. Giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÁI-HOÀN số 2. Giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

NHÀ THUỐC Hồng-Khê

75 Hàng-bò điện thoại 1439
Chi nhánh: 88 phố Huế
điện thoại 755

HANOI

TONKIN

PHÒNG TÍCH

CON CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chán tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

Ấn từ Kim tiền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Culvre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

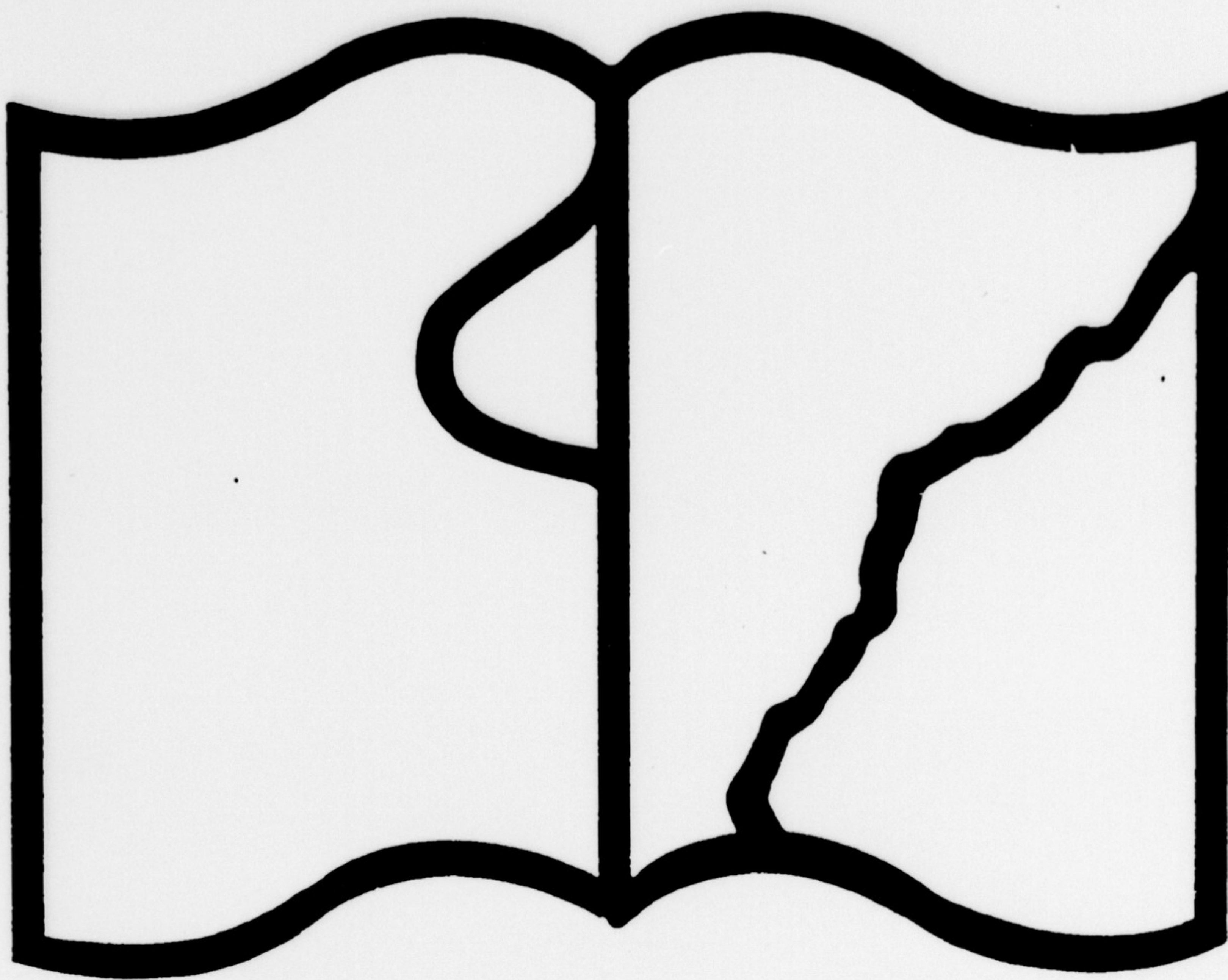
duong, Nam-Tân 100 phố Bonnel

Haiphong. Có lính 190 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển trên.

Texte détérioré - reliure défectueuse
NF Z 43-120-11

THẺNG KHẠ MÚ

(Tiếp theo trang 6)

- Không phải
- Tại làm sao mà buồn?
- Không biết.

Tâm sự nó không ai hiểu ra làm sao, càng ngày càng thấy nó ủ rũ hơn nữa — Rồi một hôm, nó bảo nó đi về, không ở nữa. Tôi lại gọi bác thợ máy đến đỡ nó và trả cho nó thêm một đồng một tháng công nữa. Nó cũng không bằng lòng.

Từ khi nó đi rồi tôi vẫn ân hận, tôi cho rằng trong nhà tôi, có người nào làm uất ức nó điều gì mà nó không thể nói ra được.

Cách đó một ít lâu tôi hình như quên hẳn nó, người ăn ở trong nhà ra vào là thường. Nó có đi mình cũng chỉ bắt người vài ngày, có người khác thì thôi, ai còn nhớ đâu nữa.

Một hôm tôi đi bắn về, cảnh chiều trong rừng có vẻ nặng nề, tịch mịch, trời ít gió, cây cối im lặng, không rung động trong cái áo màu xanh xám, thỉnh thoảng gặp một cây già cỗi, lá rụng sơ sác, chỉ dơ ra những cành ngẵng ngịu, gầy khô như bộ xương cũ kỹ.

Chúng tôi dong ngựa cho đi thong thả, chỉ định tìm thêm ít chim chiều, nhất là giống công, vào tháng này chiều chiều hay đỗ sớm — Gần đến quãng rừng lau, tôi thấy con chó đi theo chúng tôi, tự nhiên rẽ vào trong bụi, một lúc chạy ra, vẫy đuôi rồi rít, hình như nó gặp người nào quen ở trong ấy.

Tôi thúc ngựa đi trước đứng lại chỗ chó chạy vào lúc trước, tôi trông thấy có bóng người, một người gánh củi, đang đổ gánh củi xuống nghỉ chân.

Tôi nhìn kỹ thì ra thằng Kha Mú nó đang vơ vẩn nhìn lên trời, nó xem những thức mây bay nhẹ nhàng như những mớ bông nõn trải trên da trời xám. Trước mặt nó, một dãy đồi xanh biếc, chân đồi bóng đã ngả, màu cây xanh trông mát dịu, hiện ra một màu tự nhiên của cây cỏ. Nhưng nửa trên ngọn đồi, ánh nắng chiều còn tha thướt nhuộm trên cành cây một màu vàng non và sáng, trong trong như có thủy tinh. Một cơn gió nhẹ qua mấy hàng lau nghiêng mình, lá lướt, uốn éo, những bông lau trắng phấp phới, lung lay như có vẻ reo cười với gió.

Một vài con trâu ở cánh đồng xa đương ăn cỏ một cách ung dung, chậm chạp.

Thằng Kha của tôi, nhìn những cảnh vật ấy có vẻ lưu luyến, âu yếm vô cùng. Mặt nó trông vào cõi hư vô, hình như có một vẻ gì linh thiêng huyền bí. Nó ngáy người, như say sưa, mê mải với chốn yên thâm cao rộng ấy. Tất cả cảnh vật chung quanh nó, cái gì đối với nó cũng như có một linh hồn, có sự cử động và cổ tiếng nói — Tiếng cây reo, thác chảy, tiếng chim gáy, dế kêu cũng là những tiếng du dương, an ủi của những người bạn hiền. Ngoài cảnh trời đất, cái thế giới luyến ái ấy, thằng Kha hình như không trông thấy gì cả.

Tôi buộc ngựa cho ăn một nơi, rồi rẽ đi đường sau lưng nó, tôi thấy cạnh mình nó để dựa một gánh củi nặng hai đầu hai bó củi lại đeo thêm hai đũa măng nữa, thứ măng bẻ ở rừng, trong khi

đi hái củi. Cái áo nó mặc khi ở với tôi lúc trước, nay đã rách cả lưng, toác ra một đường giải, hở hẳn một bên vai, trên cả vai vì xạm nắng và gánh nặng đã nhiều, nên thịt chỗ đó đã bầm đen và dộp cả lên.

Tôi tiến đến trước mặt nó. Chợt nghe có tiếng người, nó hình như tỉnh cơn mơ mộng, trở lại thực tế, nó nhìn tôi với một vẻ mặt thản nhiên, lạnh lẽo. Trước khi chưa cho nó trông thấy tôi, tôi vẫn tưởng rằng, ngày nay nó vất vả nhiều, chắc nó sẽ hỏi về sự nóng nôi, nhẹ dạ của nó đối với tôi, thế nhưng không, mặt nó vẫn thờ ơ, như không có điều gì ân hận cả.

Những kẻ thuần lương, sống quen đời chất phác ở rừng núi như nó, có bao giờ có nét mặt gian trá, hay sự lấy lòng giả dối đâu, trông qua cũng có thể biết được. Tôi tức mình đứng trước cái thái độ điềm nhiên của của nó, tôi học bập-bẹ được mấy tiếng Lào vừa đủ hỏi nó:

— Điều gì mừng du say? (Bây giờ mày ở đâu)

— Khoi du nằm khốn ưn. (Tôi ở với người khác)

— Pêng nhắng mừng bỏ dạc dù năm cu? (Tại sao mày không ở với tao)

— Chau bỏ hay khoi pây pà (Vì không cho tôi đi rừng)

Mặt nó sừng lên, mặt nó có vẻ linh hoạt hơn lên, nó nói rất hiểu, tôi chỉ có thể hiểu lơ mơ được rằng nó thích đi rừng, nó chỉ ở rừng. Rừng là nhà của nó.

Bấy giờ tôi mới hiểu ra cái lỗi ở tôi, tôi tự hỏi tôi tại sao không bắt nó đi gánh củi.

Vân-Đài

MY-PHU'ONG

115, JULIEN BLANC, 115

HANOI

Hàng nem chả mới mở, một nơi hò hẹn của dân sành ăn

BAO-AN

HỘ - SINH - VIỆN

44, Harmand — Hanoi

MỚI SỬA SANG LẠI RẤT BỢP VỆ-SINH MỜI QUÝ VỊ THÂN CHỦ CHIẾU CỐ

Giám Đốc

Mlle TRẦN-THỊ-LAN ĐỖ - THỊ - LIÊN

Cac Bà, Cac Cô

Muốn có một đôi giày đi mùa thu và mùa đông cho được vừa ý xin mời lại ngay nhà

QUÊ - HIÊN

36 Phố Hàng-Bò, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

MUỐN CÓ Nhà lầu, ô-tô Nên mua

XỔ XỔ ĐÔNG - DƯƠNG 1\$00 MỘT SỐ

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

không cần cần nhắc những trách nhiệm phiền phức sau này chẳng? Nếu quả ông đã suy nghĩ chia muốn cưới ngay mà cha mẹ vợ không bằng lòng, ông nên nhờ một người đứng đắn vẫn được gia đình bên vợ kính nể, đến thuyết với ông bà nhạc, may ra người có đôi ý chẳng?

HỎI Yêu một người, bị thất vọng, muốn đi xa để khuấy lảng những sự đau đớn. Vậy có nên bỏ nhà ra đi chẳng? Chẳng? Nhà tôi lại đang có đại tang chỉ còn một mẹ già và các em bé thôi.

A L (Hà-dông)

NẾU trong cái gia-cảnh ấy mà cô định bỏ nhà ra đi thì cô cũng đã là một người ít lương tâm lắm rồi đấy. Cô ra đi tôi sợ rằng thêm vào với

anh ấy bị thất vọng thêm sự đau đớn. Tôi hận đối với mẹ già. Cô nên nghĩ kẻ đã phụ gia có còn gì đáng để cô hy-vọng cho hẳn những mối tình thiêng liêng mẹ con, chị em không

HỎI — Chị ruột tôi và H yêu nhau, tôi là người đưa hư cho hai người. Vì ngày nào cũng gặp H. nên H đem lòng yêu tôi và tôi cũng yêu

H. Được ít lâu thì chị tôi bắt được thư của tôi viết cho H. Tôi phải bảo H. quên tôi đi. H. cũng vui lòng trả lại tôi thư từ và ảnh. Nhưng chị tôi từ đó, đối với tôi hết sức lãnh đạm và kiểm chuyện cái cọ với tôi luôn, và biết rằng tôi tuy tuyệt H. mà chưa hết yêu H. chị tôi cứ đem những kỷ niệm giữa chị tôi và H. ra mà nói cho tôi nghe.

Làm thế nào cho chị tôi thân mật với tôi như trước? Tôi vẫn thấy buồn khi gặp H. chò chuyện với tôi...

Kim Oanh Saigon

TRẢ LỜI — Nếu gặp H. đứng nói chuyện với chị cô mà cô vẫn còn thấy buồn. thì dù có cách hay đến đâu để cô lấy lại lòng thân mật của chị cô, cô cũng không thể thực hành được đâu. Muốn cho tình chị em được hòa hảo, trước hết cô phải nhận rõ thấy cái lỗi xấn xa của cô, thực lòng hối hận và rút tuyệt không còn chút thiện cảm với H. nữa. Nhưng sự thật, chẳng riêng gì cô có lỗi trong việc này, chị cô cũng là người có lỗi, cái lỗi đã sai em gái bé làm chuyện không đứng đắn: làm con chim xanh gữa mình và người yêu mình. Tự mình treo gương bất chính cho em, em phản lại mình. sự trừng phạt đã hiển nhiên ra đó. Tôi ước ao rằng thầy mẹ hai cô sẽ

Đã nhận được mandat của quý vị sau đây vậy xin cảm tạ

cô Châu (Phúc-Yên) ông Tôn-thất-Sung, ông Bùi-hữu Dụng và Nguyễn xuân Giai (Thanh hóa) ông Nguyễn tất Tố (Paksé) cô Quỳnh Uyên (Huế) bà Võ-dình-Côn (Nha-trang) cô Yến (Haiphong) cô Nguyễn-thị-Hạnh (Đồng-Hới) cô Nhỡ (Phủ lý) ông Trịnh-văn-Hào (Saigon) cô Nguyễn-thị-Tem (Phúc-yên) cô An-thị-Quý (Bến-Thủy) bà Trương-Giáo (Phủ phong) ông Nam-Tân (Haiphong) ông Giáo-sĩ-Hoàng (Nha-trang) cô Mỹ-Dung (Ninh

đề ý đến hành vi của hai cô hơn, để ngăn những cậu trai như H. đừng lợi dụng những lòng thiếu nữ dễ tin. Tôi nói thế vì tôi cho rằng hai chị em cô cùng đặt tình yêu không nhầm chỗ, H. đã yêu chị cô lại còn ỏn ỉ cô, con người ấy phải đâu là người tình nhân, người chồng đáng tin cậy?

THU-LINH

giang) ông Nguyễn văn Sanh (Trà-vinh) ông Phạm gia Huệ (Thái-Bình) bà Trần-văn-Sang (Bà-Rịa) Kiesque Tnanh-Tao (Vinh) ông Lê-văn-Giàu (Thủ đầu một) ông Nguyễn-văn-Mai (Bắc-Kạn) ông Bùi-Phương (Tuy Hoa) Cô Phương-Lên (Hà-Tĩnh).

Cô Việt-An (Phú-Thọ) đã nhận được 1\$30 của cô gửi trả tiền báo, vậy xin cảm ơn.

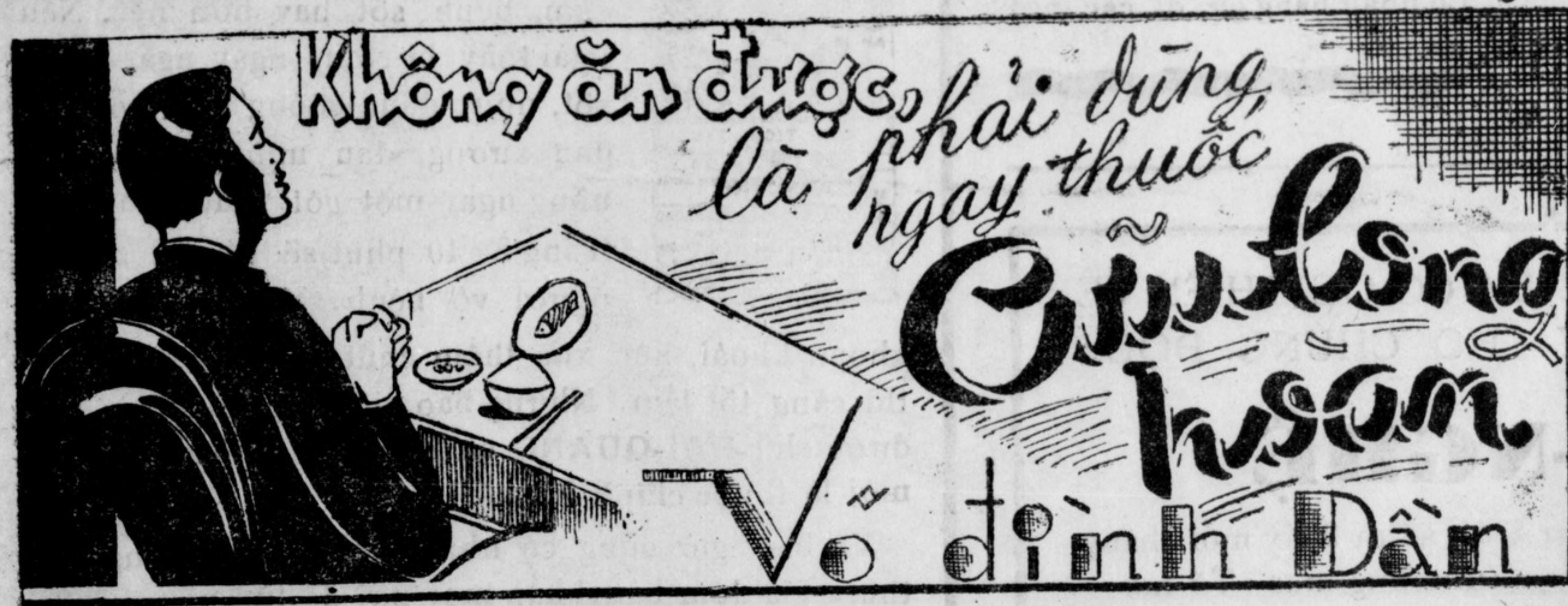
Cô Dương-lan-Chi (Vĩnh-yên) đã nhận được 2\$50 của cô trả tiền vậy xin cảm ơn cô và đã biên Reçu số 2778. Báo của cô đến 15-8 41 mới hết và từ trước đến nay có mất số nào cô cho biết sẽ cho gửi bù.

Bà Trịnh-thị-Minh (Minh-Giang) hạn báo của bà đến 24-5-41 hết vì bà gửi mandat có 2p. mà giá báo 6 tháng Những 2p.50.

Một ông độc-giả (nhatrang) bản báo nhận được thư của ông ngày 13-12-40 báo thôi không mua báo nữa, nhưng ông viết không rõ tên, nên chúng tôi không biết là ai, vậy ông làm ơn cho biết rõ tên.

Bà Phạm-thị-Sen (Saigon) hạn báo của bà đã hết từ 30-12-40 rồi chớ không phải đến 30 3-41 xin bà coi lại cả mấy cái Reçu bà sẽ rõ.

Ông Vũ Minh-Tâm (Đáp-cầu) hạn báo của ông đến 22-5-41 mới hết.

TỔNG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LÈO, BẮC-TRUNG-KỲ
Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Cần dùng người bán CỬU-LONG-HOÀN và THUỐC VÔ-ĐỈNH-DÂN
Lương tháng ở Hanoi 10\$50 ở các nơi 12\$00

Chỉ dùng cho những bạn trai bạn gái đã trăn-nản, thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội,

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ

MỘT PHƯƠNG PHÁP HỆU

NGHIỆM

Đề đoạt mục - đích của mình và lập lại cuộc đời sáng-lạng. (Không phải là tương số cũng không đề bán một món hàng).

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG

Boite Postale n° 18 à Nhatran

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX - OMÉGA - JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trịnh Hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Trịnh-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh nhơn sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu đầu nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh.

Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

Trịnh-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tânđịnh Saigon

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tươ (đũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đồng đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất bán-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ
KỸ - NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC :

KỸ-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục : Tò mò — Khoa-Học thưởng thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$10 — Một năm (24 số) 2\$40 — Mua cả năm giả tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THƯ VÀ MANDAT :

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ
Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

CẢ MỘT TRỜI XUÂN TỎI !

Các ngài có thấy dịu-dàng tươi đẹp không ?
Thời khắc trôi một cách lặng lẽ...

Các ngài hãy cố níu bánh xe của thời gian lại và ghi nhớ một quãng đời tươi trẻ của các ngài bằng những hình ảnh vui tươi và diễm-lệ.

Muốn thăng cái ý muốn đó, không gì bằng các ngài chụp ảnh tại nhà

LOC STUDIO

104, Route de Hué —
(Sẽ cửa Chợ Hôm)

SUỐT TRONG BỐN MÙA, BẤT CỨ LÚC NÀO THÔI-NHIỆT-TÁN ĐẠI QUANG

Vẫn là một thứ thuốc trị bệnh cảm, bệnh sốt hay hơn hết. Nếu ngài thấy bị cảm, ngáy ngất nóng sốt, nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi, đau xương, đau mình ; ngài nên uống ngay một gói thuốc này, chỉ trong 5, 10 phút sẽ khỏi hẳn như người vô bệnh. Muốn tinh thần

khoan khoái, nên xoa thêm chút dầu ĐẠI-QUANG thì càng tốt lắm. Nhưng bao giờ cũng phải nài cho được chữ ĐẠI-QUANG và nhãn hình CON BƯỚM mới là thuốc chính hiệu.

Vì bao giờ cũng có nhiều kẻ gian thường làm thuốc giả đem bán khắp mọi nơi để lừa người kiếm lời : nếu vô ý sẽ bị lầm ngay. Vậy xin các ngài mua thuốc nên cẩn thận.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG
23, Phố Hàng Ngang HANOI — Tél. 805